

HÓDSÁGHY BÉLA VERSEI.

FECSKÉK.

Fészket rakott a folyosómon
 Egy fecskepár a tavaszon.
 Bár karcsú volt az oszlop, ódon,
 Megfért a fészek jól azon.
 Szalmából volt a duc, ereszték
 És arra hordtak bő sarat,
 És folyt a munka, ahol kezdték,
 A lomha mennyezet alatt.

Naponta nőtt a palotájuk
 S szívükben nőtt az izgalom.
 Galambpíhéből tett alájuk
 A párna puha-vastagon.
 Fürödtek enyhe napsugárban,
 S csipogtak édes-boldogan . . .
 Nem is volt, mint e fecskevárban,
 Fióka másutt egy olyan.

Ó, hányszor álltam oda lesbe,
 A boldogságot lesni meg . . .
 Négy csupa-szaj lihegte, leste,
 Jut-é falat s ha jut, kinek?
 A fecskepár meg hozta, hozta,
 Csak osztogatta a szívét.
 Övé volt minden a magosba,
 Övé az utca, messzi rét.

Négy apró élet nyílt elébe
 Mint a virág a nap elé.
 A fészek hangos-torkú népe
 Emelte röptét fölfele,
 Amerre csillagmécsek égnek
 S kiles az Isten valahol,
 És nézi, mint fészül a légnek
 A kölyökszárnyakon a toll.

Egy reggel aztán . . . ó, be kék volt,
 Be kék a regg a kert felett.
 Aranyba fürdött tán az égbolt,
 Btborba tán a napkelet . . .
 Egy reggel aztán kint a fészken
 Elült a zaj, a vigalom.
 Négy fecske szállt a napsütésben
 Mámorosan, fiatalon.

HIÁBA.

*Keserves óra, színtelen, szótalán, sehova se néző.
 Könyvek hevernek az asztalomon, de nem nyulok értük.
 Idegenek. Tegnap még együtt áradt velük az életem,
 Jók voltak hozzám, melegék és vérrel és vággyal rokonultunk,
 Ma futni hagyom fekete soraik s kicsit remegő kézzel
 Csumkom le fedelük, ahogy a koporsót szokták, amelyben
 Fázósan és idegenül hunyorog a halál ránk . . .*

Ó, rég voltam így, ilyen társtalanul és magamra hagyottan.

*Szeretnék átszólni a szomszéd szobába, hol álmaid ölti
 Száz-sztnü gyapjába a Kedves és latin igékkal
 Tornászik a lányom . . . Vagy az udvart verni fel hangos
 Szavammal, a kutyánk elnyújtózott nyugalmát, a körtefa őszi
 Fonnyadt izü csendjét . . . Szeretném az ablakot kitárni,
 Ezt a párás, hűvös üvegfalat itt, melyen olykor
 Kíváncsi szemek lesik át a szobát és ijedve sütődnek
 A földre, ha tekintetem küldöm eléjük.*

*Beszélnem kellene valakivel. Mindegy, kicsi, naggyal,
 Csak valakivel, jóval, meleggel, bússal, vigadóval,
 Valakivel, akit tán bátortalan nessel a sóhaj is elérne,
 Vagy aki messziről jön . . . nyuggel és nyomorral tetézett
 S kis életét hitványan és feketén üli a végzet.
 Beszélnem kellene valakivel . . .*

Hiába!

Az ember

*Szíve süket s mint a vak ürbe tasztított
 Csillag, társtalanul s hidegen megy az úton,
 Fénye magáért van s melegén maga enyhül . . .*